Adunarea (Biserica) nu va trece prin necazul cel mare

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 04.06.2019, Actualizat: 04.06.2019

soundwords.de/ro/a11865.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Următoarele locuri din Cuvântul lui Dumnezeu confirmă că Adunarea (Biserica) nu va trece prin viitorul timp de necaz de şapte ani.

Locuri din Scriptură care dovedesc că Adunarea (Biserica) nu va trece prin necazul cel mare

1) Necazul cel mare nu este amintit niciodată în legătură cu Adunarea

Sunt *opt* locuri importante în Scriptură, care vorbesc direct despre necaz (Matei 24.3-29; Marcu 13.4,24; Apocalipsa 3.10; 7.14-17; Deuteronomul 4.30,31; Ieremia 14.8; 30.4-7; Daniel 12.1). În mod justificat am putea presupune că cel puţin unul din aceste pasaje ar aminti dacă Adunarea ar trebui să treacă prin necazul cel mare. Însă realmente nu este nici măcar o singură referire că Adunarea va fi în necaz sau că are vreo legătură cu el! (Dacă vorbim despre Adunare – Biserică -, prin aceasta înţelegem creştini care sunt mădulare ale trupului lui Hristos; Romani 12.5; 1 Corinteni 12.13). Aceasta este deosebit de important, căci aceasta înseamnă, că aceia care cred în

această învăţătură falsă au introdus propriile lor idei în Scriptură.

- În Matei 24 şi Marcu 13 Domnul a vorbit către ucenicii Săi *iudei*, care stau reprezentativ pentru rămăşiţa iudaică a credincioşilor, care va merge în necaz. Aceasta se justifică prin comentariile Domnului făcute lor. El a vorbit despre ceea ce ei trebuiau să facă când Templul şi „Locul sfânt” vor fi profanate prin „urâciunea pustiirii”. De asemenea El a vorbit despre ţara „Iudeea”, despre „sabat”, despre strângerea laolaltă a seminţiilor lui Israel şi despre „smochin” – un cunoscut simbol despre Israel. El a vorbit şi despre venirea „Fiului Omului” – un titlu folosit în Biblie pentru acţiunea Domnului cu Israel şi cu naţiunile păgâne de pe pământ, însă niciodată în legătură cu Adunarea. Când este amintită venirea Lui pentru Adunare (răpirea), El este denumit „Domnul” sau „Mirele”. Toate aceste lucruri arată că Domnul nu S-a referit la Adunare cu privire la necazul cel mare. (Matei 24.15,16,20,30-32). Creştinii credincioşi nu au a face cu un templu material şi cu un loc sfânt, unde ei se pot închina. De asemenea ei nu au nimic a face cu sabatul, etc. Lucrurile acestea sunt foarte evident valabile pentru iudei.

- Apocalipsa 3.10 vorbeşte despre necazul care va veni peste lume, dar nu peste Adunare. Domnul spune realmente în acest pasaj, că El va păzi pe credincioşi „de ceasul încercării”!

- În Apocalipsa 7.14 se vorbeşte despre necaz în legătură cu naţiunile păgâne (Apocalipsa 7.9).

- În Deuteronomul 4.30,31 se vorbeşte despre necaz în legătură cu Israel (Deuteronomul 4.1).

- În Ieremia 30.4-7 necazul este denumit „necazul lui Iacov”, nu ca „necaz pentru Adunare”. Pasajul exprimă că aceste lucruri se referă la Israel şi Iuda (compară cu Ieremia 30.4).

- În Daniel 12.1 se spune că „timpul de necaz” (necazul cel mare) va veni peste „copiii poporului tău”, şi poporul lui Daniel era Iuda, aşa cum se cunoaşte.

Aceste referiri arată că necazul cel mare are a face exclusiv cu Israel şi naţiunile păgâne de pe pământ, dar nu cu Adunarea. Faptul că Adunarea niciodată nu este amintită în legătură cu

necazul ar trebui să fie suficient ca să convingă orice duh ascultător că Adunarea nu va fi în necaz sau că ea nu va trece prin necaz.

Israel şi Adunarea – două corporaţii diferite

Pe parcurs va deveni tot mai clar că ceea ce celor mai mulţi le provocă greutăţi în acest domeniu este faptul că nu se diferenţiază clar între Israel şi Adunare (Biserică). Aceasta este o problemă foarte veche în creştinătate, care poate fi urmărită înapoi până în primul secol al istoriei Bisericii, când anumiţi învăţători iudei învăţau că la Rusalii Israel s-ar fi contopit cu Biserica şi astăzi ele ar fi una şi aceeaşi. În această învăţătură rătăcită Biserica reprezintă pe Israel, care va avea pământul ca moştenire. Această învăţătură este cunoscută astăzi sub denumirea de „teologia reformată” sau „teologia legământului”, cu toate că ea îşi are originea cu mult înainte de Reforma din secolul 15. Acest sistem doctrinar nu recunoaşte nici natura Bisericii şi nici adevărata chemare şi speranţă ca părtăşie deosebită a credincioşilor, care aparţin cerului. Scriptura învaţă că Biserica va domni împreună cu Hristos *peste* pământ. Aceasta este altceva decât Israel şi naţiunile păgâne, care vor avea parte de binecuvântare *pe* pământ.

Ca rezultat al acestei învăţături false mulţi nu au înţeles planul lui Dumnezeu de a avea nu numai o grupă, ci două grupe mari de oameni răscumpăraţi, care vor avea parte de gloria lui Hristos în ziua domniei Lui publice (mileniul sau Împărăţia de o mie de ani): va fi o grupă cerească de răscumpăraţi, constând din „mireasa” lui Hristos (Adunarea / Biserica), şi aceia care sunt cunoscuţi sub denumirea de „prietenii Mirelui” (credincioşii din timpul Vechiului Testament). Şi apoi va fi şi o grupă pământească, care constă dintr-o rămăşiţă din cele douăsprezece seminţii ale lui *Israel* şi din *naţiunile* păgâne.

Momentan Dumnezeu cheamă Adunarea (mireasa lui Hristos) prin Evanghelia harului Său. Aceia care prin credinţă se bazează pe lucrarea terminată a lui Hristos la cruce sunt pecetluiţi cu Duhul Sfânt şi fac parte din Adunare. Aceasta este ceva cu totul nou în căile lui Dumnezeu: Adunarea nu exista nici în timpul Vechiului Testament şi nici atunci când Hristos a venit şi a vestit Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu.

Când El era pe pământ, El a spus: „Voi zidi Adunarea Mea” (Matei 16.18). Aceasta arată clar că era vorba de o chestiune viitoare. Adunarea a luat fiinţă abia la Rusalii (Faptele apostolilor 2.1-4,47; 5.11; 11.15: „la început”). Cuvântul

Adunare (în greacă: *ekklesia*) înseamnă „chemat afară” şi descrie judicios ceea ce face Dumnezeu în timpul de acum, când El cheamă credincioşi *dintre* iudei şi *dintre* păgâni. Prin faptul că Duhul lui Dumnezeu a coborât pe pământ la Rusalii şi s-a aşezat pe această grupă de credincioşi, El i-a unit cu Hristos în cer, Capul Adunării (Bisericii) (Efeseni 5.23). Aceasta este denumit ca botez cu Duhul Sfânt (Faptele apostolilor 1.5; 1 Corinteni 12.13).

În Efeseni 3.6 Pavel explică această chemare nouă şi unică în felul ei a lui Dumnezeu, că este cu totul altceva decât ce au spus profeţii Vechiului Testament despre Israel şi despre păgâni. El prezintă trei lucruri, care caracterizează această chemare a lui Dumnezeu prin Evanghelie:

1. El spune mai întâi: „Pentru ca cei care aparţin naţiunilor să fie moştenitori împreună” (traducerea Darby). Să observăm: el nu a spus că „naţiunile” vor fi moştenitoare împreună, ci „*cei dintre* naţiuni”. Aceasta se referă la o alegere a anumitor persoane, alese dinte naţiuni, care au fost alese să fie parte a acestei societăţi cereşti deosebite – Adunarea (Efeseni 1.4-6). Naţiunile, din care ele au fost chemate, rămân ca atare şi vor continua să trăiască pe pământ, atât

astăzi cât şi în Împărăţia de o mie de ani (Apocalipsa 21.24).

Această chemare deosebită a lui Dumnezeu prin Evanghelie nu înseamnă aducerea în masă a naţiunilor păgâne la Dumnezeu, aşa cum a fost vestit în Vechiul Testament, prin care ele vor avea un loc în Împărăţia lui Mesia în Israel (Zaharia 2.11; 8.22,23; Isaia 11.10; 14.1; 56.3-7; 60.1-5; Psalmul 22.27; 47.9; 72.10,11). Despre ceea ce vorbeşte Vechiul Testament este o convertire în exterior a naţiunilor păgâne, care va avea loc în viitor, când Hristos va instaura Împărăţia Sa de o mie de ani. De frica judecăţii ele se vor alia de Dumnezeul lui Israel. Aceasta nu va avea neapărat a face cu credinţa în inimă (Psalmul 18.44-47; 66.1-3; 68.28-31; Isaia 60.14), cu toate că foarte mulţi vor fi cu adevărat credincioşi (Apocalipsa 7.9,10). Chemare actuală deosebită a lui Dumnezeu nu trebuie însă confundată cu chemarea viitoare a păgânilor.

Anumite afirmaţii din cartea Faptele apostolilor confirmă această chemare unică în felul ei a lui Dumnezeu, care are încă loc astăzi. Luca, scriitorul acestei cărţi, relatează că Pavel şi Barnaba în drumul lor spre Ierusalim s-au oprit în

diferite locuri, ca să aducă fraţilor vestea bună despre „convertirea celor *dintre* naţiuni” (Faptele apostolilor 15.3).

Şi aici trebuie să se ţină seama: nu este convertirea *naţiunilor*, ci o convertire *dintre* naţiuni. El aminteşte aceasta scurt încă o dată în versetul 14, că Dumnezeu a vizitat (şi la fel face şi astăzi!) naţiunile prin Evanghelie, ca „să ia *dintre* naţiuni un popor pentru Numele Său” (Faptele apostolilor 15.14). La fel este amintit şi la convertirea lui Saul din Tars, căci Domnul i-a zis: „Te-am luat *din* mijlocul poporului acestuia [Israel] şi *din* mijlocul neamurilor” (Faptele apostolilor 26.17). Aceasta arată că prin mântuirea sa Pavel a fost scos din poziţia lui de odinioară (ca israelit) şi a fost mutat într-o creaţie cu totul nouă a lui Dumnezeu, ca mădular al trupului lui Hristos (Galateni 3.28; Coloseni 3.11). Mai târziu a fost trimis să predice Evanghelia naţiunilor, pentru ca şi ele să poată fi aduse prin credinţa în Hristos în această creaţie nouă cerească.

Aşa cum s-a amintit deja, iudeii şi păgânii rămân corporaţii despărţite pe pământ, când chemarea Evangheliei va înceta. Acum însă, ca rezultat al acestei chemări actuale a lui Dumnezeu, există o a treia corporaţie – „Adunarea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 10.32). de aceea Dumnezeu

cheamă în epoca actuală iudei şi păgâni credincioşi *din* poziţia lor de odinioară şi îi aduce în ceva nou: în Adunare (Biserică). S-a explicat deja, că cuvântul „Biserică” înseamnă: *„cei chemaţi afară”.* Această noţiune exprimă foarte judicios chemarea deosebită a Evangheliei.

Teologii „reformaţi” sau „teologii legământului” folosesc fals anumite versete din cartea Faptele apostolilor, ca să „dovedească”, că aceste două chemări ar fi una şi aceeaşi chemare. Însă o privire exactă asupra pasajelor din Biblie arată că ele nu sunt o împlinire a pasajelor vechi-testamentale, ci sunt citate numai pentru a arăta că în gândurile lui Dumnezeu a fost întotdeauna, ca să binecuvânteze şi naţiunile.

2. În al doilea rând Efeseni 3.6 confirmă că credincioşii dintre păgâni sunt astăzi „din acelaşi trup”, deoarece trupul constă din iudeii de odinioară şi păgânii de odinioară. Taina Hristos şi Adunarea revelează că iudeii şi naţiunile, care cred în Evanghelie, se formează într-*un singur* organism viu, într-*un singur* trup comun. În aceasta amândoi stau pe aceeaşi bază a răscumpărării şi au parte comună la binecuvântarea din această creaţie nouă a lui Dumnezeu (Efeseni 2.14-16). Acest „*un singur* trup în Hristos” (Romani 12.5) este ceva cu

totul nou în creaţia lui Dumnezeu, care nu se găseşte în Vechiul Testament. Scrierile vechi-testamentale nu vorbesc niciunde despre faptul că iudeii credincioşi şi păgânii credincioşi au parte de binecuvântări şi privilegii comune şi că vor fi contopiţi într-o unitate. În afară de aceasta Cuvântul lui Dumnezeu făgăduieşte că Hristos va domni atât peste Israel cât şi peste naţiunile păgâne (Psalmul 93.1; Isaia 32.1). Însă niciodată nu se spune că El va domni peste Biserică, care este trupul Lui.

3. În al treilea rând Pavel spune că această grupă de iudei aleşi şi păgâni aleşi sunt „împreună-părtaşi ai promisiunii [lui Dumnezeu] în Hristos Isus.” Această promisiune nu stă în nici o legătură cu promisiunile date patriarhilor în timpurile vechi-testamentale. Promisiunile pe care le-au primit Avraam, Isaac şi Iacov le-au fost date pentru timpul cât au trăit ei. Dimpotrivă, promisiunea „vieţii veşnice” a fost dată „înainte de timpurile veacurilor” (Tit 1.2). „Viaţa veşnică” este clar o binecuvântare a Noului Testament, care include o relaţie conştientă cu Tatăl şi cu Fiul (Ioan 17.3) şi are Duhul Sfânt locuind în cel credincios (Ioan 4.14). Credincioşii din Vechiul Testament nu ştiau nimic despre o relaţie între Tatăl şi Fiul în cadrul Dumnezeirii. Ei se bucurau

numai să trăiască pentru totdeauna pe pământ sub domnia lui Mesia (Psalmul 8.1-9, printre altele); de asemenea ei nu aveau Duhul Sfânt locuind în ei. Viaţa veşnică a fost văzută pentru prima dată când Hristos a venit în lume şi a revelat-o; înainte ea era „la Tatăl” în cer (1 Ioan 1.2).

Din aceste trei lucruri vedem deci că actuala chemare a lui Dumnezeu nu este o împlinire spirituală a profeţiilor vechi-testamentale (aşa cum afirmă teologia legământului), ci este ceva cu totul nou. Chemarea actuală cerească nu stă nicidecum în contradicţie cu planul lui Dumnezeu de a binecuvânta pe pământ atât pe Israel cât şi naţiunile sub domnia lui Hristos. Convertirea păgânilor va avea loc într-o zi viitoare, dar o convertirea a celor „dintre” naţiuni are loc astăzi prin chemarea Evangheliei. Este important la citirea Evangheliei să nu se confunde aceste două chemări diferite ale lui Dumnezeu. „Lucrătorul [credincios], ... care împarte drept Cuvântul adevărului”, va ţine seama de această diferenţă în învăţătura biblică (2 Timotei 2.15).

2) Adunarea (Biserica) *nu* este subiectul profeţiei

Este o realitate, că profeţia în sensul propriu-zis al cuvântului nu are nimic a face cu Adunarea, ci numai cu Hristos şi acţiunea Lui cu Israel şi cu naţiunile păgâne, care vor intra în Împărăţia de o mie de ani trecând prin necazul cel mare. Cele şaptezeci de săptămâni ale lui Daniel (Daniel 9.24-27) arată clar, că evenimentele referitoare la Israel şi naţiuni s-au oprit la sfârşitul celei de-a 69-a săptămână, atunci când iudeii „au *nimicit* pe Mesia al lor". Mai rămân şapte ani (săptămâna a 70-a), care mai întâi trebuie să se împlinească cu privire la Israel şi care va fi împlinită abia atunci când Dumnezeu va acţiona cu ei într-o zi viitoare. Noi ne aflăm acum în „timpul Său" de har al lui Dumnezeu (1 Timotei 2.5,6), în care Dumnezeu cheamă afară pe credincioşii atât dintre iudei cât şi dintre naţiuni, pentru ca ei să fie un popor ceresc pentru El (Faptele apostolilor 15.14). Profeţia despre necazul cel mare nu are nimic a face cu timpul acesta. Este o înţelegere falsă a scrierilor profetice, dacă se încearcă să se pună în legătură evenimentele din timpul de acum (în timp ce Biserica este încă pe pământ) cu evenimentele profeţiei – în presupunerea falsă, că ele s-ar împlini acum.

3) Structura cărţii Apocalipsa arată că Biserica nu va fi pe pământ în timpul necazului

Prin structura cărţii Apocalipsa învăţăm, că Biserica (Adunarea) nu va mai fi pe pământ când se vor vărsa judecăţile necazului cel mare.

În Apocalipsa 1.19 găsim *trei* puncte referitoare la împărţirea cărţii:

- „Ce ai văzut” – aceasta se referă la ceea ce apostolul Ioan a văzut în capitolul 1.
- „Ce este” – se referă la capitolul 2 şi 3, care conţin mesajele Domnului adresate celor şapte Biserici. Acestea sunt o istorie morală a bisericii mărturisitoare pe pământ din timpul post-apostolic şi până la timpul din urmă.
- „Ce va fi după acestea” – aceasta se referă la capitolele 4 până la 22, în care este descris necazul cel mare. Această a treia parte este denumită „după acestea” (Apocalipsa 4.1), deoarece ea se referă la lucruri care vor avea loc după ce Biserica îşi va fi încheiat istoria ei pe pământ.

Este foarte instructiv să se vadă că după capitolele 2 şi 3 se deschide o uşă în cer şi Ioan este chemat, spunându-i-se: „Suiete aici” (Apocalipsa 4.1). Aceasta este numai o imagine slabă a felului cum Biserica este chemată în cer, după ce ea îşi va fi

terminat drumul pe pământ prin venirea Domnului (răpirea). Începând cu capitolul 4 şi până la sfârşitul cărţii Biserica nu mai este văzută pe pământ (aşa cum a fost înainte în capitolele 1 până la 3). Şi când se varsă judecăţile necazului cel mare în capitolele 6 până la 19, Biserica (Adunarea) nu este amintită nici măcar o singură dată!

În afară de aceasta, aceia care în timpul necazului devin martiri din cauza credincioşiei lor, arată prin caracterul rugăciunilor lor că ei nu sunt creştini (Apocalipsa 6.9,10).

1. În primul rând felul în care ei se adresează lui Dumnezeu ca „Domnitor suveran” arată că ei nu pot fi creştini. Creştinii credincioşi nu se adresează în felul acesta lui Dumnezeu, căci ei se adresează lui Dumnezeu prin cuvântul „Tată” (Efeseni 1.2; Coloseni 1.2).
2. În al doilea rând ei cer răzbunare pe aceia care locuiesc pe pământ şi i-au prigonit. Aceasta este corect şi potrivit pentru un iudeu (compară cu aşa-numiţii psalmi de răzbunare), însă desigur nu corespunde felului de gândire al unui creştin. Căci creştinii credincioşi binecuvântează pe cei care îi blestemă, şi se roagă pentru cei care îi urăsc (Luca 6.27,28), însă nu strigă după răzbunare pe prigonitorii lor

(Romani 12.19-21).

Aflăm din capitolul 7 cine va ieşi la sfârşitul necazului cel mare: aleşii din Israel (Apocalipsa 7.1-8) precum şi o mare mulţime de popor dintre păgâni (Apocalipsa 7.9-11). Dar aici nu se amintesc creştinii! Ei nu vin ieşind din necazul cel mare, deoarece ei nici nu au intrat în el. Aşa cum s-a amintit deja, ei vor fi chemaţi în cer deja înainte să înceapă necazul.

Vrem să mai observăm că strigătul „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor" este repetat deseori în timp ce Adunarea (Biserica) este văzută pe pământ (Apocalipsa 2 şi 3). Însă de îndată ce Adunarea este văzută ca fiind luată de pe pământ (Apocalipsa 4.1) şi necazul începe, exprimarea este puţin schimbată. Atunci se spune: „Dacă are cineva urechi, să audă!" (Apocalipsa 13.9). Adăugarea „ceea ce Duhul spune adunărilor" este intenţionat lăsată la o parte! Motivul evident pentru aceasta este, că Adunarea este deja luată de pe pământ şi Duhul nu se mai adresează adunărilor.

Apoi, în cele din urmă, în Apocalipsa 19.11-21, la sfârşitul necazului (cel mare), vedem Adunarea ca parte a oştirilor cereşti (sfinţii cereşti), care coboară din cer împreună cu

Domnul, pentru judecăţile Sale de război. Dar ca să poată coborî împreună cu Domnul (1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; Iuda 14, şi alte locuri), trebuie ca mai înainte să fie luată acolo. Singurul lucru, care este în legătură cu aceasta, este răpirea, care are loc *înainte* de începutul necazului – aşa cum am arătat.

Dar dacă toţi credincioşii vor fi luaţi, pentru ca la sfârşitul necazului să fie la Domnul, aşa cum presupun unii, cine va rămâne atunci, pentru ca la sfârşitul Împărăţiei de o mie de ani să populeze pământul? Dacă cei păcătoşi sunt trimişi în pedeapsa veşnică, atunci pământul ar fi fără oameni! (Credincioşii, care au fost răpiţi cu Domnul în văzduh, nu mai revin pe pământ, ca să trăiască pe pământ. Ei vor domni peste pământ din „locurile preaînalte"; compară cu Daniel 7.22,27; 2 Corinteni 5.1).

4) Eliberarea Adunării se deosebeşte de eliberarea lui Israel

În Apocalipsa 3.10 se făgăduieşte Adunării, că ea va fi păzită „de" ceasul încercării care va veni. Versetul următor arată cum va avea loc aceasta: „Eu vin curând" (Apocalipsa 3.11). Aceasta este răpirea. Dar să observăm că lui Israel nu i se dă o

astfel de făgăduinţă. Despre ei se spune, că ei vor fi salvaţi *în* timpul de strâmtorare (Ieremia 14.8). Dumnezeu în harul Său va păstra dintre ei în timpul necazului o rămăşiţă temătoare de Dumnezeu.

5) Adunarea are făgăduinţa să fie salvată de mânia care va veni

Creştinii credincioşi sunt solicitaţi „să aştepte pe Fiul Său din cer, pe care El L-a înviat dintre morţi – pe Isus, care ne scapă de mânia care vine” (1 Tesaloniceni 1.9,10). Asupra lumii acesteia vine mânia; este judecata care va avea loc în timpul necazului cel mare. Această „mânie” este amintită de zece ori în cartea Apocalipsa (Apocalipsa 6.16,17; 11.18; 14.10,19; 15.1,7; 16.1,19;19.15). La aceasta trebuie să observăm că toate locurile sunt *după* capitolele 2 şi 3, care reprezintă timpul existenţei Adunării (Bisericii) pe pământ. Aceasta arată că Adunarea nu va mai fi prezentă pe pământ când vor fi vărsate judecăţile necazului cel mare. Domnul Isus o va elibera de acestea, înainte să vină mânia (Romani 5.9).

6) Dumnezeu *nu* a hotărât Adunarea (Biserica) pentru mânie

În 1 Tesaloniceni 5.9,10 stă scris: „Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie [judecata care va veni], ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5.9,10).

În versetul acesta mântuirea nu se referă la mântuirea veşnică a sufletului, deoarece noi ca şi creştini credincioşi o avem deja. În Biblie mai este şi un alt aspect viitor al mântuirii. De exemplu Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea este mult înaintată şi ziua este aproape” (Romani 13.11; compară cu Romani 5.9; 8.23-25; Efeseni 4.30; Evrei 9.28; 1 Petru 1.5). Acest aspect al mântuirii, respectiv al răscumpărării este răscumpărarea trupului nostru când Domnul va veni şi ne va lua din lumea aceasta. Noi „Îl aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Şi supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3.20,21; compară cu 1 Corinteni 15.51-56).

1 Tesaloniceni 5.9 ne spune că Adunarea a fost rânduită să obţină mântuirea şi nu mânia, care va veni peste lumea aceasta.

7) Strigătul are loc *înainte* de vestirea păcii şi siguranţei

Apostolul Pavel aminteşte răpirea în scrisoarea lui adresată credincioşilor din Tesalonic (1 Tesaloniceni 4.15-18) categoric *înainte* de timpul necazului cel mare, când „pacea şi siguranţa” vor fi făgăduite de fiara şi de antihrist sub protecţia împărăţiei romane readusă la viaţă (1 Tesaloniceni 5.1-3).

În afară de aceasta, o privire mai atentă a versetelor ne arată că aceia care au fost „răpiţi” (în Apocalipsa 4) sunt apelaţi ca o cu totul altă grupă de persoane decât aceia cărora în timpul de necaz li se făgăduieşte „pace şi siguranţă” (în 1 Tesaloniceni 5). Aceasta devine clar aici prin schimbarea de la persoana întâi plural la persoana a treia plural; de la „noi”, când este vorba despre cei care vor fi răpiţi, la „ei”, când este vorba de aceia cărora le este făgăduit în timpul necazului cel mare o pace falsă şi o siguranţă falsă. Această schimbare a celor adresaţi nu este întâmplătoare, căci Duhul lui Dumnezeu arată două grupe diferite de persoane: pe de o parte credincioşii răpiţi, Adunarea (1 Tesaloniceni 4.15-18), pe de altă parte aceia care sunt lăsaţi în urmă, ca să treacă prin necazul cel mare.

Pavel ca şi creştin credincios se socoteşte printre aceia care ar putea fi pe pământ, dacă Domnul vine (pentru răpire), şi spune „noi” (1 Tesaloniceni 4.17). Este remarcabil că el nu se socoteşte printre aceia care ar fi pe pământ în timpul când „pacea şi siguranţa” vor fi făgăduite de fiară. Aceasta se justifică desigur prin aceea că el nu se consideră ca fiind printre aceia care vor avea parte de necaz.

8) Strângerea (la El) are loc *înainte* de apostazie

Apostolul Pavel prezintă în 2 Tesaloniceni 2.1-5 „venirea Domnului nostru” şi „strângerea noastră împreună cu El” (răpirea) ca având loc în timp *înainte* de apariţia lui antihrist şi de marea „lepădare de credinţă”, care vor avea loc în timpul necazului cel mare. Urmarea este clară: mai întâi are loc răpirea Adunării (2 Tesaloniceni 2.1), apoi decăderea creştinismului cu numele după arătarea omului păcatului, a antihristului (2 Tesaloniceni 2.3,4).

Credincioşii din Tesalonic au avut parte de prigoane din cauza credinţei lor în Hristos (2 Tesaloniceni 2.4,5). Între ei au venit învăţători falşi (2 Tesaloniceni 2.2), care învăţau că „ziua

Domnului” şi judecăţile legate de ea ar fi aproape. Această învăţătură le-a creat probleme, căci ei gândeau acum că trebuie să treacă prin grozăvia necazului cel mare. Pavel a scris această a doua scrisoare ca să dezvăluie această învăţătură rea. El îi învăţa că „ziua Domnului” nu putea să vină încă, căci mai înainte trebuie să aibă loc două lucruri: descoperirea „omului păcatului” (antihrist) şi marea decădere a creştinătăţii cu numele.

Unii confundă „ziua Domnului” cu răpirea. Însă nu există nici un loc din Scriptură care justifică aceasta. „Ziua Domnului” este o zi a judecăţii, care începe cu arătarea lui Hristos la sfârşitul necazului cel mare. În momentul acela Domnul va interveni public în căile omului şi va prelua autoritatea şi domnia lui universală peste cer şi pământ. „Ziua Domnului” va dura pe tot parcursul domniei de o mie de ani a lui Hristos, până când în cele din urmă (la sfârşitul zilei Domnului) cerurile şi pământul vor trece (2 Petru 3.10).

9) Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie luat mai întâi din drum

2 Tesaloniceni 2.6-12 arată aceeaşi succesiune dintr-o altă

perspectivă. Acolo se spune: „Taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o opreşte acum va fi luat din cale; şi *atunci* va fi descoperit cel fărădelege.” Aceste versete arată că puterea răului în lumea aceasta este împiedicată astăzi să obţină punctul ei culminat, prin prezenţa şi puterea Duhului Sfânt pe pământ. Când Duhul la răpire va fi „luat din cale”, *atunci*, şi numai atunci, „cel fărădelege [antihrist] va fi arătat”, ca să înşele pe mulţi. Şi aici succesiunea este clară: mai întâi este o *luare din cale* (1 Tesaloniceni 2.7) a Duhului la răpire, apoi o *înşelare* a multora prin antihrist în necazul cel mare.

Unii ar putea întreba: De unde ştim când Duhul va fi luat din cale, va fi plecat? – Aceasta se vede din locurile din Biblie care urmează, că aceasta va avea loc la răpire:

1. Domnul a făgăduit ucenicilor Lui în noaptea trădării Sale, că Duhul lui Dumnezeu, când va veni, ca să locuiască în Adunare (Biserică), va face aceasta pentru totdeauna (Ioan 14.16,17). Deci când Adunarea va fi chemată la răpire din lumea aceasta, atunci şi Duhul lui Dumnezeu va merge cu ea, căci Domnul a spus, că El (Duhul) niciodată nu îi va părăsi.

2. În primele trei capitole ale cărţii Apocalipsa, unde Adunarea este privită ca fiind pe pământ, Duhul vorbeşte de mai multe ori Adunării. Dar după capitolul 3, când Adunarea nu mai este privită pe pământ, Duhul este amintit din nou abia în Apocalipsa 14.13 şi 22.17, care se referă la un timp după necazul cel mare.

3. În Geneza 24 slujitorul (un model al Duhului lui Dumnezeu) caută o mireasă (un model al Adunării) pentru Isaac (un model al lui Hristos). După ce mireasa a fost câştigată, slujitorul o conduce acasă la Isaac, care o aştepta deja. Aşa cum slujitorul s-a dus cu mireasa acasă, la fel şi Duhul Sfânt va merge cu Adunarea acasă în cer, atunci când Domnul va veni pentru noi. Aceasta nu înseamnă că după răpire Duhul lui Dumnezeu încetează să mai lucreze pe pământ. El va continua să lucreze din cer pe pământ, aşa cum El a făcut şi în timpurile vechi-testamentale, de exemplu ca să trezească suflete.

Aceste trei locuri arată că Duhul nu va mai locui pe pământ, după ce Adunarea va fi scoasă din lume la răpire.

10) Hristos va veni pentru Adunarea (Biserica) Lui, *înainte* să aibă loc evenimentele timpului din urmă

În 1 Corinteni 15.23,24 citim: „Cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui; *atunci* va fi sfârşitul.” Să observăm ordinea: mai întâi va fi Hristos înviat, urmat de aceia care Îi aparţin (aceasta are loc la răpire, 1 Tesaloniceni 4.15-18), *după aceea* „sfârşitul”. Acest „sfârşit” se referă la modul general la toate evenimentele timpului din urmă, inclusiv necazul cel mare şi Împărăţia de o mie de ani care urmează după el (Matei 13.39; 24.3-14; Daniel 11.40; 12.4,8,9,13). Ar putea fi mai clar? Poporul Domnului va fi dus în cer înainte să vină „sfârşitul”.

11) Nu sunt nici un fel de indicaţii pentru creştini în timpul necazului

Aceia, cărora în Matei 25.16-26 şi Marcu 13.14-18 li se porunceşte să fugă (în timpul de necaz), sunt foarte clar iudei şi nu creştini. Dacă creştinii ar fi destinaţi pentru a trece prin necazul cel mare, de ce nu li se dă nici o indicaţie, în contrast

cu iudeii, cum să se pregătească pentru aceasta şi cum trebuie să se comporte? Motivul clar pentru aceasta este, că în timpul necazului cel mare nu vor mai fi creştini pe pământ.

Este adevărat că în acest timp mii de oameni se vor întoarce la Dumnezeu prin credinţă (Apocalipsa 7,9), dar ei nu sunt creştini. Mulţimea păgânilor, care vor avea atunci parte de binecuvântare, va fi născută din nou şi vor avea un loc în Împărăţia lui Hristos *pe pământ* (Apocalipsa 7.10-17). Creştinii credincioşi dimpotrivă vor fi chemaţi deja de pe pământ de către Domnul, pentru ca ei să petreacă împreună cu El veşnicia *în cer*.

12) Faptul că Evanghelia despre harul lui Dumnezeu nu va fi predicată în timpul necazului cel mare arată că răpirea a avut deja loc.

„Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.24), care se predică astăzi, şi „Evanghelia Împărăţiei” (Matei 4.23; 24.14), care va fi predicată în timpul necazului cel mare, se deosebesc total una de alta. Sunt cele două Evanghelii diferite, care se predică în două scopuri diferite. Evanghelia harului lui

Dumnezeu cheamă oamenii pentru *cer*; Evanghelia Împărăţiei cheamă oamenii la binecuvântare pe *pământ*. Evanghelia, care este dusă astăzi, conţine o speranţă, chemare şi destinare cerească pentru cei care cred (Coloseni 1.5; 1 Petru 1.4; Filipeni 3.20; 2 Corinteni 5.1,2; Evrei 3.1). Evanghelia Împărăţiei, care va fi predicată în timpul necazului cel mare, conţine dimpotrivă o binecuvântare pământească sub domnia lui Hristos în Împărăţia de o mie de ani (Matei 24.14; Psalmul 96).

Evanghelia Împărăţiei vesteşte vestea bună, că Împărăţia promisă în Vechiul Testament (2 Samuel 7.16; Daniel 2.44,45; 7.9-27) stă scurt înainte de împlinire; şi aceia, care primesc pe Împărat prin credinţă, vor avea parte de această binecuvântare pământească. Această Împărăţie a fost propovăduită prin Ioan Botezătorul la prima venire a Domnului (Matei 3.1,2). Domnul şi ucenicii Lui au predicat la fel (Matei 4.23; 10.7). Intenţia lor era prin aceasta să cheme naţiunile la pocăinţă, pentru ca ele să fie într-o stare în care ele ar putea primi pe Împărat. Dacă L-ar fi primit în felul acesta, El ar fi înfiinţat Împărăţia, aşa cum ea a fost profeţită de profeţii Vechiului Testament. Însă din păcate Israel a respins pe Împăratul lui şi prin aceasta a pierdut ocazia ca Împărăţia să fie înfiinţată în mijlocul lor în toată puterea şi

gloria. Atunci când Israel a respins pe Împăratul lui, Evanghelia despre Împărăţie nu a mai fost propovăduită, deoarece Împărăţia nici nu le-a mai fost oferită. În loc de aceasta Dumnezeu a trimis Evanghelia harului Său la naţiunile din lume, pentru ca dintre ele „să ia un popor pentru Numele Său” (Faptele apostolilor 15.14; compară cu Faptele apostolilor 13.44-48; Romani 11.11). Şi această Evanghelie mai este predicată şi astăzi. Evanghelia Împărăţiei va fi propovăduită din nou de rămăşiţa iudaică, după ce Adunarea va fi chemată la cer. În timpul acela Dumnezeu va relua relaţiile Sale cu Israel, unde El a încetat cu aproximativ 2000 de ani în urmă. Israel va fi mântuit într-o zi viitoare (aceasta înseamnă, o rămăşiţă dintre ei, Romani 9.6-8; 11.26,27), şi Împărăţia va fi instaurată prin putere (Apocalipsa 11.15).

În privinţa aceasta trebuie să ţinem seama că în timpul necazului cel mare nu se aminteşte deloc Evanghelia harului lui Dumnezeu, care s-ar predica, ci numai Evanghelia Împărăţiei (Matei 24.14). Motivul evident pentru aceasta este, că această Evanghelie cheamă pe credincioşi (creştini) numai ca aparţinând Adunării (Bisericii). Şi deoarece Adunarea nu va fi în necazul cel mare, ea nici nu este amintită.

Dumnezeu nu trimite în acelaşi timp două Evanghelii diferite. Aceasta ar fi încurcătură şi ar amesteca chemarea cerească cu cea pământească împreună cu toate speranţele şi destinaţiile ei. Dacă înţelegem punctul acesta, vom recunoaşte că este imposibil ca Adunarea şi rămăşiţa iudaică credincioasă să se afle în acelaşi timp pe pământ în timpul necazului. Dacă este aşa, că Evanghelia harului lui Dumnezeu cheamă afară credincioşi dintre iudei şi dintre naţiuni şi îi adaugă Adunării (Bisericii), atunci de fiecare dată când un iudeu crede Evanghelia, este scos din poziţia lui de până atunci şi este adăugat Adunării (Romani 11.5; Galateni 6.16; „Israelul lui Dumnezeu”). Însă atunci niciodată nu ar fi o rămăşiţă iudaică credincioasă! Un studiu atent al acestui fapt dovedeşte că Adunarea şi rămăşiţa iudaică nu pot exista în acelaşi timp pe pământ.

Modele în Vechiul Testament care confirmă că Adunarea *nu* va trece prin necazul cel mare

Sunt multe modele vechi-testamentale, care confirmă realitatea, că Adunarea nu va trece prin necazul cel mare. Dacă

se învaţă altceva, se distruge adevărul, pe care Duhul lui Dumnezeu vrea să-l facă cunoscut prin aceste imagini minunate.

13) Enoh şi Noe (Geneza 5.21-9.17)

Enoh este un model cunoscut al Adunării (Bisericii). El a umblat în părtăşie cu Dumnezeu şi a atenţionat lumea cu privire la judecata care va veni (Iuda 14,15). După aceea el a fost luat în cer. Enoh a avut privilegiul să nu vadă moartea; el a fost răpit viu în cer (Evrei 11.5). Prin aceasta se poate recunoaşte, că Enoh a fost răpit în cer *înainte* ca pământul să fie lovit de judecata lui Dumnezeu. Potopul (care a urmat) este un prevestitor al judecăţii care va veni peste lume în timpul necazului (compară cu 2 Petru 3.3-10; Luca 17.26,27). Noe şi familia lui au intrat în corabie şi au trecut prin potop; ei sunt un model al rămăşiţei iudaice cruţate, care va fi păzită de Dumnezeu în timpul necazului.

14) Avraam şi Lot (Geneza 18-19)

Avraam, care trăia în părtăşie strânsă cu Domnul, este un model al unui creştin orientat ceresc, care trăieşte în părtăşie

cu Dumnezeu. Lot, care era încurcat în lucrurile din Sodoma, este un model al unui creştin orientat spre pământ, care trăieşte pentru interesele lumii acesteia. Dumnezeu era scurt înainte de a vărsa judecata peste Sodoma, dar El nu va face aceasta, până când Lot nu va fi fugit din Sodoma. Îngerul i-a spus lui Lot: „Grăbeşte-te, scapă acolo, pentru că nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo” (Geneza 19.22). La fel vine judecata asupra lumii în timpul necazului care va veni. Însă Dumnezeu nu va permite, ca să vină nici măcar o singură lovitură, până când El nu va fi luat din lume pe fiecare credincios creştin, indiferent cât de lumeşte trăieşte el – aşa cum din păcate ilustrează Lot (2 Petru 2.7,8).

15) Lea şi Rahela (Geneza 28-30)

Iacov, care a fost trimis de tatăl său, este o imagine cum Dumnezeu Tatăl trimite pe Fiul Său, Domnul Isus Hristos, în lume (1 Ioan 4.14). Iacov a părăsit casa tatălui său din două motive: întâi, din cauza păcatului (Geneza 27) şi în al doilea rând, ca să-şi ia o mireasă (Geneza 28.2). Când Iacov a ajuns în ţara îndepărtată, a văzut pe Rahela pe câmp (care este o imagine a lui Israel) şi voia s-o ia ca soţie. Din dragoste pentru ea Iacov a acceptat s-o dobândească prin propriile lui eforturi.

Aceasta este o imagine a slujirii şi ostenelii Domnului Isus Hristos la cruce, pentru ca El să poată intra în relaţie cu Israel pe baza răscumpărării.

Când Iacov trebuia să primească pe Rahela ca mireasă, el a fost înşelat în chip trădător de tatăl ei Laban, aşa că el nu a primit-o pe ea, ci în locul ei a primit pe Lea. Lea este un model al Adunării (Bisericii). Dumnezeu a permis să se întâmple aceasta cu Iacov, pentru ca noi să avem acest gust minunat anticipat cu privire la căile Sale cu Israel şi cu Adunarea. Este istoria căilor lui Dumnezeu cu oamenii (epocile lui Dumnezeu): când a venit Domnul (prima lui venire), a fost pentru Israel, pe care El îl iubea. Dar când ei nu au fost aduşi la El (Isaia 49.4,5), Dumnezeu a dat Domnului Adunarea în locul lui Israel, pentru ca El să poată avea o mireasă. După ce Lea a fost dată lui Iacov, mai târziu el a primit şi pe Rahela. Aceasta arată spre timpul când numărul celor dintre naţiuni va fi deplin şi chemarea Adunării (Bisericii) se va fi încheiat (Faptele apostolilor 15.14; Romani 11.25). Dumnezeu va aduce pe Israel la Domnul, pentru ca El să-i aibă ca mireasă a Lui pământească (Osea 2.16,17; Isaia 62.4,5).

Iacov avea două mirese: Lea (model al Adunării) a fost mai întâi

primită, cu toate că osteneala lui a fost mai întâi pentru Rahela (un model al lui Israel). În timp ce pântecele lui Lea era deschis şi roditor pentru naşterea de copii, pântecele Rahelei era neroditor (Geneza 29.31). Aceasta corespunde timpului actual: în timp ce Adunarea aduce rod pentru Dumnezeu, Israel este neroditor (Isaia 54.1; Osea 3.4; Matei 21.19-21).

Punctul important în acestea este că Lea a adus şapte (un număr care înseamnă număr deplin) copii pe lume, *înainte* ca Rahela să înceapă să aibă durerile naşterii, ca să aducă copii pe lume (Geneza 30.22; 35.16). Durerile naşterii ale Rahelei sunt o imagine despre Israel în încercările viitoare în necazul (cel mare) (Isaia 66.7,8; Ieremia 30.6,7; Mica 4.9,10; 5.3; 1 Tesaloniceni 5.3). Ce exactitate uimitoare vedem în aceste imagini! Aceasta arată că Adunarea îşi va avea terminată alergarea şi mărturia aducerii de roadă în lumea aceasta, *înainte* ca Israel (adevăraţii iudei) să intre în timpul său de dureri de naştere în necazul cel mare.

16) Iosif şi Asnat (Geneza 37-50)

Iosif (sau Ţafnat-Paneah, adică „Salvator al lumii” sau „Susţinător al vieţii”, Geneza 41.45) este o altă imagine

cunoscută despre Domnul Isus Hristos. El a fost respins de fraţii lui, care sunt un model al naţiunii iudaice (Geneza 37) şi deportat în străinătate la naţiuni (Geneza 39-41). După ce el a fost adus în Egipt, în această ţară a fost un timp de binecuvântare urmat de un timp de foamete. Timpul de binecuvântare corespunde epocii actuale a harului. Şi timpul de foamete corespunde timpului de necaz care va veni. Este interesant să se constate că Iosif, în timp ce el era despărţit de fraţii lui (un model al iudeilor), a primit o mireasă dintre naţiuni: Asnat (Geneza 41.45). El a primit-o în timpul de belşug, *înainte* să vină foametea! Asnat este un model al Adunării. Înainte să înceapă foametea, ea a fost adusă în casa lui, ca să aibă parte împreună cu el de locul împărătesc pe tronul Egiptului. Şi aceasta este o referire clară la faptul că Adunarea este condusă în glorie înainte de timpul de necaz. În timpul foametei Iosif s-a ostenit să restabilească relaţiile cu fraţii lui (Geneza 42-45). La fel şi Hristos va acţiona în timpul necazului cel mare ca să-i readucă înapoi la Sine: mai întâi cei zece fraţi ai lui Iosif (o imagine a rămăşiţei iudaice), care s-a făcut vinovată de respingere (Geneza 45.1-15); după aceea întreaga familie este adusă la el şi reunită cu el (Geneza 46). Ultimii sunt un model al seminţiilor lui Israel, care vor fi aduşi la Domnul, după ce iudeii au fost aduşi înapoi la El (Matei 24.30,31).

17) Moise şi Sefora (Exodul 1-12)

Moise este un alt model al Domnului Isus Hristos. El era eliberatorul hotărât de Dumnezeu pentru copiii lui Israel, care se aflau în robia tirană a faraonului din Egipt (Exodul 3.10; Faptele apostolilor 7.35). Faraon, domnitorul peste Egipt, este o imagine a lui satan, dumnezeul şi căpetenia lumii acesteia. Moise a avut dorinţă după poporul său şi şi-a dorit ca el să fie eliberat. Când el a venit la ei, el a omorât pe unul din asupritorii lor, un egiptean. Şi prin aceasta a arătat dorinţa lui de a birui pe vrăjmaşii lor şi de a-i elibera din robie. Însă eforturile lui au fost fals înţelese de fraţii lui; ei au zis: „Cine te-a pus pe tine conducător şi judecător peste noi?” (Faptele apostolilor 7.35; Exodul 2.14). Urmarea a fost, că ei l-au respins. Aceasta este caracteristic pentru iudei, care au respins şi pe Domnul la prima Lui venire. În principiu ei au spus despre El acelaşi lucru: „Nu vrem ca acesta să împărăţească peste noi” (Luca 19.14; Ioan 1.11).

Deoarece Moise a fost respins, el a fugit de la poporul său în ţara lui Madian (Exodul 2.11-4.19). În acest timp al despărţirii de fraţii lui a primit o femeie păgână: Sefora (Exodul 2.21). Ea este un alt model al Adunării. Sefora a născut un fiu lui Moise,

pe care ea l-a numit Gherşom, care tradus înseamnă „un străin aici”. Aceasta vorbeşte despre natura pe care Adunarea ar trebui s-o aibă în lumea aceasta ca străină şi călătoare (1 Petru 2.11).

Aici este important să se vadă, că Moise a primit soţia lui păgână *înainte* să înceapă căderea celor zece plăgi asupra Egiptului, care sunt iarăşi un model al judecăţilor din timpul necazului care va veni asupra lumii acesteia.

După mulţi ani Dumnezeu l-a trimis pe Moise înapoi la poporul său, care suferea încă sub asupritorii păgâni (un model al „timpului naţiunilor”, Luca 21.24; Exodul 3.10; 4.19). Moise s-a întors înapoi în Egipt şi a început să se arate fraţilor săi, care odinioară l-au lepădat. Aceasta este un gust anticipat a faptului că Domnul va relua relaţiile Sale cu naţiunea Israel, după ce El a luat Adunarea la Sine în cer. Când Moise s-a reîntors la fraţii lui în Egipt, Dumnezeu a început să aducă asupra ţării judecata sub forma celor zece plăgi (Exodul 7-12.36). Dumnezeu a păzit pe Israel în chip minunat în mijlocul acestor judecăţi, care pentru ei erau semne ale confirmării că Dumnezeu lucra în favoarea lor (Psalmul 78.43; 105.27; Exodul 7.3; 8.22,23). Aceasta vorbeşte de felul cum Dumnezeu va păzi o rămăşiţă a

lui Israel în timpul necazului cel mare (Apocalipsa 7.1-8). Dar unde era Sefora în tot timpul când judecăţile au căzut peste Egipt? Ea nu era în ţara Egipt! Moise a trimis-o înapoi în ţara Madian, *înainte* să înceapă judecăţile (Exodul 18.1,2). Ea a apărut pe scenă după ce au trecut toate judecăţile peste Egipt şi copiii lui Israel erau eliberaţi. La fel şi Adunarea nu va apărea public înainte ca necazul cel mare să fi trecut şi Domnul să fi revenit să arate mireasa Sa unei lumi uimite (2 Tesaloniceni 1.10).

18) Judecata asupra Ierihonului (Iosua 2-6)

Pedeapsa judecăţii a fost anunţată asupra Ierihonului şi asupra locuitorilor Canaanului (Exodul 23.27). Înainte să vină judecata peste această cetate, Dumnezeu a oferit celor care cred un loc de refugiu sub semnul „funiei de fir stacojiu” (Iosua 2). Modelul acesta profeţeşte istoria judecăţii care va veni în curând asupra lumii acesteia vinovate şi condamnate la pieire. Dumnezeu în harul Său acordă tuturor celor care cred Evanghelia un loc de scăpare sub sângele lui Hristos. În Iosua 6 s-a făcut judecata Ierihonului, aşa cum a fost anunţată. Însă înainte să se ajungă la aceasta, Iosua a dus la sfârşit călătoria prin pustie a copiilor lui Israel, prin aceea că i-a dus în ţara făgăduită. Este

remarcabil că toate capitolele care se ocupă cu introducerea lui Israel în ţara Canaan (Iosua 3-4), au loc înainte de judecata asupra Ierihonului (Iosua 6). La fel Domnul Isus, înainte să vină judecata asupra lumii acesteia, asemenea modelului lui Moise, va încheia călătoria lungă prin pustie a Adunării în lumea aceasta, prin aceea că El o cheamă în Canaanul ceresc. Este de asemenea remarcabil că judecata asupra Ierihonului a avut loc în timpul recoltatului (Iosua 3.15). Judecata asupra lumii acesteia este de asemenea numită recoltare (Matei 13.39-42; Apocalipsa 14.15-20; Ioel 3.9-16).

Locuri din Scriptură cu care se vrea susţinerea învăţăturii false, că Adunarea (Biserica) va trece prin necazul cel mare

În strădania de a fi un ajutor acelora care probabil în această chestiune au greutăţi, se vor ilustra trei locuri din Scriptură, care sunt folosite în mod deosebit ca să se înveţe că Adunarea (Biserica) ar trece prin necazul cel mare. Dorim să arătăm cu ajutorul lui Dumnezeu cum în cadrul acestor locuri din Biblie s-a ajuns la greşeală şi ce înseamnă de fapt aceste pasaje. Căci încurcătura cea mai frecventă ia naştere prin aceea că Biblia nu

este citită atent şi cu rugăciune.

1) 2 Tesaloniceni 2.2,3

> **2 Tesaloniceni 2.2,3:** ... să nu vă lăsaţi repede clătinaţi în gândire, nici să nu vă tulburaţi, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă, ca fiind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi prezentă acum. Nimeni să nu vă înşele în nici un fel, pentru că această zi nu va fi dacă nu va veni întâi lepădarea de credinţă şi nu va fi descoperit omul păcatului, fiul pieirii.

Acest pasaj a fost înţeles aşa ca şi cum ziua venirii Domnului pentru Adunarea (Biserica) Lui (răpirea) va avea loc abia după apariţia lui antihrist şi căderea în necazul cel mare. Deoarece antihrist va fi descoperit în necaz şi „ziua Domnului" începe după aceea, prin urmare Adunarea ar trebui să fie în necaz.

Aici se presupune în mod fals că „ziua Domnului" ar fi răpirea. Scriptura spune însă că ziua Domnului începe la arătarea lui Hristos şi nu la răpire, căci se spune „mai înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi glorioasă" (Faptele apostolilor 2.20). În Biblie sunt aproximativ douăzeci de referiri la „ziua Domnului".

Unele din ele se referă la începutul arătării lui Hristos (2 Tesaloniceni 2.2; 2 Petru 3.10; 1 Tesaloniceni 5.2, şi altele); alte locuri atenţionează că această zi „s-a apropiat”, caracterizată prin atacul venit din partea împăratului nordului, care va avea loc scurt timp înainte de începerea acestei zile (Ioel 1.15; 2.11: Ţefania 1.7-2.2; Zaharia 14.1,2, şi altele). Dar nu este nici un loc din Scriptură care spune că răpirea sfinţilor va avea loc în „ziua Domnului”. Dacă cei care gândesc altfel insistă că Domnul va duce Adunarea în cer „în ziua Domnului”, atunci să justifice aceasta cu locuri din Scriptură. Astfel de gânduri iau naştere pentru că nu se studiază atent Scriptura (Faptele apostolilor 17.11; 2 Timotei 2.15).

„Ziua Domnului” este o zi a *judecăţii*, care începe cu arătarea lui Hristos (2 Petru 3.4,8-10), şi nu deja cu răpirea. „Ziua Domnului” este timpul în care Hristos va interveni public în căile omului, prin aceea că El Îşi revendică puterea şi autoritatea Sa universală în judecată asupra pământului, şi va dura o mie de ani (2 Petru 3.8-10) – Împărăţia de o mie de ani. La răpire Domnul nu Îşi va revendica drepturile pe pământ prin intervenţie judecătorească: El ia Adunarea la Sine în cer şi lasă răul să lucreze în lume, aşa că lumea din vest va primi pe antihrist. Răpirea nu este niciodată privită ca zi de judecată

pentru lumea aceasta, ci ca un timp în care Mirele şi mireasa se unesc cu bucurie.

Dacă înţelegem aceste lucruri simple şi de bază referitoare la „ziua Domnului”, vom recunoaşte de asemenea imediat, că Pavel nicidecum nu vorbeşte despre răpire în 2 Tesaloniceni 2.2,3. Mai degrabă el a arătat credincioşilor din Tesalonic, că „ziua Domnului” şi judecăţile care încep odată cu ea nu puteau veni peste ei, deoarece mai întâi trebuia să vină antihrist şi să aibă loc decăderea mare a creştinătăţii mărturisitoare.

Din păcate astăzi sunt încă din aceia care fac aceeaşi greşeală, care a provocat greutăţi credincioşilor din Tesalonic. Ei derutează pe alţi credincioşi, cerându-le să se pregătească pentru necazul cel mare, deoarece Adunarea (Biserica) trebuie să treacă prin el. În mod ironic ei folosesc (în principiu) aceleaşi *trei* metode, ca să justifice concluzia lor greşită, aşa cum au făcut deja învăţătorii falşi din timpul lui Pavel!

1. Întâi „prin duh” (2 Tesaloniceni 2.2): învăţătorii falşi afirmau că ei ar fi primit o descoperire spirituală de la Domnul.
2. În al doilea rând „prin cuvânt” (2 Tesaloniceni 2.2): învăţătorii falşi au folosit în mod fals Vechiul Testament, ca

să susţină învăţătura lor greşită.

3. Apoi în cele din urmă „prin epistolă, ca fiind de la noi” (2 Tesaloniceni 2.2): ei au mers realmente aşa de departe, să scrie o scrisoare despre imaginaţiile lor rătăcite, şi au afirmat că ea ar fi de la Pavel.

Aceia, care şi astăzi aduc această învăţătură falsă, afirmă deseori că au primit-o printr-o descoperire deosebită de la Dumnezeu. Ei încearcă de asemenea să se folosească de Scriptură ca ajutor. Da, ei folosesc chiar scrierile lui Pavel (ca în pasajul acesta) şi învaţă că el a învăţat, că Adunarea (Biserica) ar trebui să treacă prin necazul cel mare.

Un alt motiv, pentru care această interpretare este falsă, se întemeiază pe faptul că ei nimicesc adevărul referitor la venirea apropiată a Domnului: Venirea Domnului (răpirea) este întotdeauna prezentată în Scriptură ca fiind ceva care ar putea avea loc în orice moment. Aceia, care gândesc că Adunarea trebuie să treacă prin necaz, tăgăduiesc prin aceasta gândul că El ar putea veni în orice moment. Căci ei gândesc, că aceasta ar fi un atac direct împotriva interpretării lor la 2 Tesaloniceni 2.2,3, potrivit căreia mai întâi ar trebui descoperit antihrist. Pavel şi alţii apostoli au fost însă preocupaţi să pună înaintea

ochilor Adunării apropiata venire a Domnului, pentru ca venirea Lui să fie o speranţă actuală. Pavel spune:

- **Filipeni 3.20,21:** Cetăţenia noastră este în ceruri, de unde Îl şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale.

- **Evrei 10.37:** Încă puţin, foarte puţin şi Cel care vine va veni şi nu va întârzia.

- **Romani 13.11,12:** Acum mântuirea noastră este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea este mult înaintată şi ziua este aproape.

- **1 Tesaloniceni 4.16,17:** Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiţi în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh.

În acest ultim verset Pavel se socotea pe sine însuşi printre aceia care aşteptau venirea Domnului, prin aceea că spune

„noi” (vezi şi 1 Corinteni 15.51,52). Aceasta era ceva pe care el îl spera deja în zilele de început ale Adunării. Şi Iacov spune:

- **Iacov 5.8:** Venirea Domnului s-a apropiat.

La fel spune şi Petru:

- **1 Petru 4.7:** Sfârşitul tuturor lucrurilor s-a apropiat.

Şi Ioan scrie:

- **1 Ioan 2.18:** Copiilor, este ceasul din urmă.

Aceasta arată că apostolii au slujit într-un aşa fel, că ei au privit venirea Domnului ca urmând să aibă loc în curând.

Să înveţi că anumite evenimente ar mai trebui să aibă loc, înainte ca Domnul să vină (de exemplu, descoperirea lui antihrist şi grozăvia necazului cel mare), ar fi o contradicţie directă cu învăţătura apostolilor. De asemenea aceasta distruge apropiata „fericita nădejde” (Tit 2.13), care va avea loc.

Dar dacă se ia Adunării această „fericită nădejde”, atunci aceasta va avea efectul trist, că ea se înrădăcinează în această lume. Şi tocmai aceasta a avut loc în mare parte. În principal se spune: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48). Şi exact din acest motiv Domnul niciodată nu ne-a spus *când* El va reveni. Însă El a spus următoarele: „Eu vin curând” (Apocalipsa 22.20).

2) Apocalipsa 11.15

Un alt loc din Scriptură, care este folosit să dovedească că Adunarea ar trebui să treacă prin necaz, este Apocalipsa 11.15:

> **Apocalipsa 11.15:** Şi al şaptelea înger a sunat din trâmbiţă: şi au fost glasuri puternice în cer, spunând: „Împărăţia lumii a ajuns a Domnului nostru şi a Hristosului Său şi El va împărăţi în vecii vecilor.”

Acest verset arată că Domnul vine (arătarea Lui), când trâmbiţa a şaptea şi ultima va fi sunată la sfârşitul necazului cel mare şi apoi El va lua în posesiune prin judecată împărăţiile lumii acesteia. S-a presupus, că aceasta ar fi „ultima trâmbiţă”,

despre care este vorba la răpire (1 Tesaloniceni 4.15-18; 1 Corinteni 15.51,52). De aceea Adunarea va fi pe pământ, ca să treacă prin ceasul încercării descris în Apocalipsa 6-11, care preced trâmbiţa a şaptea din Apocalipsa 11.15. Se învaţă că Adunarea va fi luată în cer, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh, în momentul în care Domnul coboară din cer ca să judece lumea.

Această interpretare este foarte problematică, căci Cuvântul lui Dumnezeu învaţă că între timpul când Adunarea este dusă în cer, şi timpul când Domnul revine din cer, ca să judece lumea, trebuie mai întâi să aibă loc o serie de evenimente, aşa cum arată Apocalipsa 11.15. Ar fi imposibil ca potrivit acestei interpretări toate aceste evenimente să aibă loc în momentul acesta scurt („într-o clipă, într-o clipeală de ochi”, 1 Corinteni 15.52). După ce Domnul va fi dus pe ai Săi prin răpire în casa Tatălui (Ioan 14.2,3), El îi va pune la masa Sa, ca să aibă parte de fericirea cerească şi de bucuria de nedescris (Luca 12.37). După aceea va fi ridicat scaunul de judecată al lui Hristos şi viaţa credincioşilor va fi pusă în lumină şi răsplătită corespunzător (2 Corinteni 5.10 şi următoarele). Credincioşii vor avea şi un timp de preamărire a lui Dumnezeu şi a Domnului Isus Hristos la tron în cer. În timpul acesta în adorare

smerită ei vor depune la picioarele Lui cununile lor (Apocalipsa 4-5). După aceea are loc nunta Mielului în cer, urmată de masa de nuntă cu oaspeţii mulţi ai cerului (prietenii Mirelui), care de asemenea vor participa la ea (Apocalipsa 19.7,8). Toate aceste evenimente trebuie să aibă loc *după* răpire, însă *înainte* de arătarea Lui pe pământ. Dar cum vor putea avea loc toate acestea, dacă sfinţii vor fi luaţi în văzduh şi apoi imediat ar coborî împreună cu Domnul (la arătarea Lui)?

3) Matei 24.29-31

Aici încă un alt loc din Scriptură, care este folosit:

> **Matei 24.29-31:** Iar îndată după necazul acelor zile, soarele se va întunecat şi luna nu-şi va da lumina şi stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate. Şi atunci se va arăta semnul Fiului Omului în cer şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu glorie mare. Şi va trimite pe îngerii Săi cu sunet puternic de trâmbiţă şi vor strânge pe aleşii Săi din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.

Se presupune că venirea Domnului în locul acesta se referă la răpire, şi drept urmare momentul răpirii este pus direct după necazul cel mare. Astfel se ajunge la concluzia, că Adunarea va trece prin necaz.

Trâmbiţa care sună aici nu este însă identică cu trâmbiţa lui Dumnezeu, care sună la răpire, ci mai degrabă cu cea din Isaia 27.13; Psalmul 81.3 şi alte locuri. Aceasta cheamă înapoi în ţară pe cele zece seminţii ale lui Israel. În afară de aceasta „cei aleşi” nu sunt Adunarea, ci sunt aleşii lui Israel (Matei 24.24; Isaia 45.4; 65-9; Apocalipsa 7.1-8; Romani 11.28 şi aşa mai departe).

Greşeala fundamentală constă deci în confundarea răpirii şi arătării. Unele diferenţe esenţiale sunt următoarele:

- Venirea Fiului Omului nu este niciodată denumită ca răpire; întotdeauna este revenirea, arătarea lui Hristos.

- Răpirea este venirea Domnului *pentru* ai Săi (Ioan 14.3), în timp ce venirea Fiului Omului este venirea Domnului *cu* ai Săi la arătarea Lui (1 Tesaloniceni 3.13; 4.14; Iuda 14).

- Răpirea este o taină, care a devenit cunoscută abia în timpurile nou-testamentale (Ioan 14.2,3; 1 Corinteni 15.51,52; 1 Tesaloniceni 4.15-18). Însă venirea Fiului Omului este ceva cunoscut deja de credincioşii din Vechiul Testament, deoarece profeţii au vorbit despre aceasta (Daniel 7.13,14).

- „Fiul Omului” este un titlu, pe care Domnul îl ia când vine să judece lumea. La răpire însă Domnul nu vine să judece lumea, ci ca să ia mireasa Lui în cer.

- La răpire Domnul nu trimite pe îngerii Lui, ca să adune Adunarea (mireasa), ci El Însuşi vine ca s-o ia pentru Sine (1 Tesaloniceni 4.16; 2 Tesaloniceni 2.1).

Părerea unei răpiri parţiale

Unii creştini cred că va fi o răpire parţială. Aceasta este absurd şi nu este necesar să fie comentată. Căci ne-am putea imagina că Domnul ar duce în cer numai o parte a miresei Sale? Ce ar face El în cer cu o jumătate de mireasă? Cum ar putea avea loc nunta Mielului numai cu jumătate din mireasă prezentă? Ce locuri din Scriptură avem pentru aceasta? „Să cercetăm toate,

să ţinem ce este bun” (1 Tesaloniceni 5.21).

Tradus de la: Die Gemeinde wird nicht durch die große Drangsal gehen

Titlul original: „The Church will not go through the Tribulation“
din *An Outline of Prophetic Events*
Christian Truth Publishing, Canada, 2012

Traducere: Ion Simionescu